

Arrest

nr. 217 402 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ORIANNE
Colignonplein 46
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 3 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. STOUTHUYSEN, die loco advocaat S. ORIANNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 12 mei 2014 in hoofde van de eerste verzoekende partij de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar.

1.2. Op 22 mei 2014 wordt de eerste verzoekende partij zonder verzet gerepatrieerd naar haar herkomstland Brazilië.

1.3. De eerste verzoekende partij betreedt op 20 juni 2015 via Frankrijk opnieuw het Schengengrondgebied.

1.4. De tweede verzoekende partij wordt geboren op 5 augustus 2016 in Elsene.

1.5. Bij brief van 16 maart 2017 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 4 juli 2017 onontvankelijk verklaard.

1.6. Eveneens op 4 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt

[...]

Mevrouw:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

[...]

**Het kind [D.S.P.C.T.] geboren op [2016] te Ixelles (nationaliteit: Brazilië) begeleidt de moeder*

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

- Betrokkene is in België aangekomen via Frankrijk (inreisstempel van 20 juni 2015 te Roissy CDG), als vreemdeling die gemachtigd was tot binnenkomst in het Rijk voor een verblijf van minder dan 3 maanden.

- Geen aankomstverklaring - Verblijf verstreken."

1.7. Bij arrest van 15 januari 2018 met nummer 197 997 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingesteld tegen de beslissing van 4 juli 2017 waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"PREMIERE BRANCHE : violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980

La décision présentement attaquée est l'ordre de quitter le territoire (annexe 13) adopté le 4 juillet 2017 et notifié à la requérante ainsi qu'à sa fille à une date indéterminée.

Il est motivé comme suit : [...]

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 établit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné [...] ».

Force est de constater que la décision attaquée ne tient pas compte de la vie familiale de la requérante, pourtant bien connue par la partie adverse, laquelle a dûment été informée par la demande introduite par la requérante en date du 16 mars 2017.

En effet, l'époux de la requérante, Monsieur [D.P.C.R.] et leur fille, Mademoiselle [D.S.P.C.T.], née à Ixelles le 5 août 2016 (pièce 3) accompagnent la requérante sur le sol belge.

Alors même que la partie défenderesse avait connaissance de l'existence d'une vie familiale dans le chef de la requérante, elle n'en a pas tenu compte dans l'adoption de l'ordre de quitter le territoire du 4 juillet 2017.

Ce faisant, la partie adverse a violé l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précité.

L'annulation de l'ordre de quitter le territoire doit être prononcée en conséquence.

DEUXIEME BRANCHE : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980

Par ailleurs, la partie adverse viole également son obligation de motivation formelle en ne motivant pas l'ordre de quitter le territoire quant à la vie familiale de la requérante dans la mesure où la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 introduite le 16 mars 2017 fait explicitement référence à son existence.

En effet, dans la demande d'autorisation de séjour précitée, la requérante détaille sa vie familiale en Belgique : elle précise qu'elle réside en Belgique avec son époux, qu'ils vivent ensemble et qu'ils ont donné naissance à une petite fille, laquelle est en bas âge actuellement (un peu moins d'un an). Elle précise également la longueur de son séjour sur le territoire belge (depuis le mois de juin 2015).

Dans la mesure où la requérante a fait valoir ces éléments, la partie adverse se devait d'en tenir compte lors de l'adoption d'une décision d'éloignement à son égard et à l'égard de sa petite fille.

Vu l'absence de motivation quant à cette vie familiale effective, la partie adverse a violé son obligation de motivation formelle et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, lesquels disposent respectivement que « Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle » et « Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

De plus, la partie adverse viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, lequel dispose en ces termes que « Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

Partant, l'acte attaqué ne peut être considéré comme étant légalement admissible.

TROISIEME BRANCHE : violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et du devoir de préparation d'une décision avec soin

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

[...]

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée ou familiale, le tribunal doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris.

L'article 8 de la Convention ne définit pas la notion de « vie familiale », ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En l'absence d'une définition légale de la vie familiale, la Cour européenne des droits de l'homme énonce, dans sa jurisprudence, que ce sont les liens familiaux de facto qui seront examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention.

De plus, la Convention européenne des droits de l'homme englobe dans le droit au respect de la vie privée le droit d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité. (J.VELU, Convention européenne des droits de l'Homme, RPDB, Complément, T.VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.338)

C'est sous l'angle spécifique des relations interindividuelles qui se tissent entre différentes personnes unies par un lien de type familial que la notion de respect de la vie familiale a été comprise dans l'article 8. Il a ainsi été jugé que cette notion "contient en tous cas les liens entre une personne et son ou ses enfants" (Cour Eur. Dr. H., 7 août 1996, (C. Bel.), Liga, 1996, liv. 5-8, p.26.).

La Cour de Strasbourg a rappelé que « le concept de "vie familiale" visé par l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto (voir les arrêts

Marckx c. Belgique du 13 juin 1979, série A n° 31, p. 14, § 31, *Keegan c. Irlande* du 26 mai 1994, série A n° 290, p. 17, § 44, et *Kroon et autres c. Pays-Bas* du 27 octobre 1994, série A n° 297-C, pp. 55-56, § 30).» (XYZ / R.U, 22.04.97, Lexnet).

En l'espèce, la requérante est mariée avec Monsieur [D.P.C.R.] et est la mère de Mademoiselle [D.S.P.C.T.] née à Ixelles le 5 août 2016.

Il est utile de rappeler également que les soeurs de l'époux de la requérante sont présentes sur le sol belge. De plus, elle a tissé ici tout un réseau social et a construit des attaches véritables avec bon nombre de nos concitoyens. À toutes fins utiles, la requérante dépose plusieurs attestations et témoignages de personnes devenues proches ayant tissés des liens avec ce dernier (pièce 5).

Cette information était connue de la partie adverse au moment où l'ordre de quitter le territoire a été adopté vu la demande d'autorisation de séjour du 16 mars 2017.

Quant à l'atteinte à la vie privée ou familiale, la Cour européenne des droits de l'homme distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal.

Dans la seconde hypothèse – comme c'est le cas en l'espèce – la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il n'y a pas lieu de procéder à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme. Dans ce cas, la Cour européenne des droits de l'homme considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée ou familiale.

Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

Il faut tenir compte, d'une part, du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique et, d'autre part, du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980.

Force est de constater qu'en l'espèce, la partie adverse ne s'est livrée à aucune mise en balance des intérêts en présence étant donné qu'elle n'a même pas mentionné la vie privée et familiale de la requérante.

Il revient pourtant à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. La partie adverse connaissait, au moment d'adopter les décisions litigieuses, la vie familiale de la requérante, aussi établie soit elle, et n'en a cependant pas tenu compte.

Par conséquent, la partie adverse a violé ainsi le principe de bonne administration et du devoir de préparation d'une décision avec soin.

Dès lors, il convient d'annuler l'ordre de quitter le territoire adopté le 4 juillet 2017 en ce qu'il viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende overwegingen in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zo gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn terug te vinden in deze beslissing. Er wordt gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij is vrijgesteld van de visumplicht, maar dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat de eerste verzoekende partij het Schengengrondgebied op 20 juni 2015 via Frankrijk heeft betreden, zoals dit blijkt uit de inreisstempel in haar paspoort. De verwerende partij stelt vast dat de eerste verzoekende partij geen aankomstverklaring heeft gedaan en dat het toegelaten verblijf is verstreken. Verder motiveert de

verwerende partij nog dat de tweede verzoekende partij, het minderjarig kind, de eerste verzoekende partij, de moeder, begeleidt.

De verzoekende partijen betogen dat de formele motiveringsplicht werd miskend doordat er in de bestreden beslissing geen motieven zijn te vinden omtrent hun gezinsleven. Zij merken op dat de eerste verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 16 maart 2017 uitdrukkelijk wees op het gegeven dat zij in België samenwoont met haar partner en hun gemeenschappelijk minderjarig kind en dit reeds sinds juni 2015.

De stukken van het administratief dossier leren evenwel dat de voormelde verblijfsaanvraag van de eerste verzoekende partij op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing onontvankelijk werd verklaard. In de motivering van deze beslissing tot onontvankelijkheid wordt geduid waarom volgens de verwerende partij het ingeroepen gezinsleven zich niet verzet tegen een terugkeer naar het herkomstland om van daaruit via de gewone procedure de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, meer bepaald via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. In deze beslissing kan zo worden gelezen dat de partner van de eerste verzoekende partij haar en het gemeenschappelijke kind kan vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Er werd ook op gewezen dat het feit ouder te zijn en regelmatige contacten te hebben met een kind op zich een dergelijke terugkeer nog niet in de weg staat en dat geen concrete en pertinente elementen worden aangebracht die zouden maken dat het gegeven dat het kind in België is geboren er dan aan in de weg staat dat de betrokkenen als gezin terugkeren naar hun herkomstland om van daaruit de aanvraag voor een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden in te dienen. Gelet op deze voorziene motivering in de beslissing van dezelfde datum tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt niet dat omtrent het in de aanvraag ingeroepen gezinsleven nog specifiek diende te worden gemotiveerd in het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen waren ook in kennis van deze beslissing en de erin opgenomen motieven op het ogenblik dat zij huidig beroep indienden. Zij wisten waarom volgens de verwerende partij in de huidige stand van zaken het gezinsleven zich niet verzet tegen een terugkeer naar het herkomstland, met name omdat het gezin in zijn geheel kan terugkeren en geen concrete en pertinente elementen voorliggen waarom zulks niet in redelijkheid mogelijk zou zijn.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt bovendien geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

De voorziene uiteenzetting verschaft de verzoekende partijen het vereiste inzicht en laat hen toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is, gelet op hetgeen voorafgaat, bereikt.

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de voormelde richtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een

verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partijen betogen dat ten onrechte geen rekening is gehouden met hun gezinsleven met hun partner respectievelijk vader en het hoger belang van het kind.

Zoals reeds werd aangegeven, wijzen de stukken van het administratief dossier erop dat de verwerende partij wachtte met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen tot nadat zij op dezelfde datum de door de eerste verzoekende partij ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde. In deze laatste beslissing werd reeds vastgesteld dat de eerste verzoekende partij geen elementen naar voor bracht die maken dat zij is verhinderd om terug te keren naar haar herkomstland om van daaruit via de gewone procedure de aanvraag in te dienen. In deze beslissing werd vastgesteld dat het ingeroepen gezinsleven van de eerste verzoekende partij met haar partner en hun gemeenschappelijke kind zich niet verzet tegen een verwijdering van het Schengengrondgebied om te terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Dit waar het gezin in zijn geheel kan terugkeren en geen concrete en pertinente elementen in verband met het gezinsleven of het hoger belang van het kind voorliggen waarom zulks niet in redelijkheid mogelijk zou zijn. De verwerende partij wees er in deze beslissing nog op dat de eerste verzoekende partij naliel voorafgaand aan haar komst naar België in haar herkomstland de vereiste stappen te zetten om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste verblijfsdocumenten voor het beoogde verblijf van meer dan drie maanden en zij zich bewust in een illegale en precaire verblijfssituatie heeft geplaatst. Uit deze tezamen met het bevel om het grondgebied te verlaten genomen beslissing blijkt reeds afdoende dat bij de afgifte van dit bevel wel degelijk rekening werd gehouden met het ingeroepen gezinsleven en het hoger belang van het kind.

De partner respectievelijk vader van de verzoekende partijen, die evenzeer de Braziliaanse nationaliteit heeft, maakte op datum van het nemen van de bestreden beslissing bovendien ook reeds het voorwerp uit van een beslissing die inhoudt dat hij een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden via de gewone procedure in het buitenland moet indienen en van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens ook evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij op het aan eerste verzoekende partij ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook het kind heeft vermeld. In de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging van de eerste verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard, merkt de verwerende partij ook reeds op dat zij naliel op concrete wijze de belangen van haar kind te verduidelijken die er zich dan tegen zouden kunnen verzetten dat de aanvraag vanuit het herkomstland wordt ingediend. Ook thans laat de eerste verzoekende partij na concreet uiteen te zetten op welke wijze het hoger belang van haar kind, dat bovendien nog zeer jong is en van wie niet blijkt dat het reeds school liep, wordt geschonden bij een (tijdelijke) terugkeer met de beide ouders naar Brazilië.

Een interne synthesesnota in het administratief dossier bevestigt ten slotte nogmaals dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing. Hierin kan worden gelezen dat het hoger belang van het kind er volgens de verwerende partij in bestaat dat de gezinseenheid blijft behouden. Inzake het gezinsleven wordt verder gesteld dat de verschillende gezinsleden zich in eenzelfde administratiefrechtelijke situatie bevinden en zij gezamenlijk moeten terugkeren naar hun herkomstland om vandaar uit een verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden te vragen. Er wordt nog gesteld dat geen medische problemen worden ingeroepen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In zoverre de verzoekende partijen zich beroepen op een gezinsleven met de partner respectievelijk vader, merkt de Raad op dat deze gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden als gevolg van de bestreden beslissing. Alle gezinsleden zijn verplicht om in de huidige stand van zaken het Belgische en Schengengrondgebied te verlaten waardoor de eenheid van het gezin is gewaarborgd. De partner respectievelijk vader maakt evenzeer het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er liggen geen concrete, noemenswaardige hinderpalen voor die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland verhinderen. De verzoekende partijen maken in deze situatie niet aannemelijk dat de verwerende partij in het kader van een verdere belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om hen op het Belgisch grondgebied te laten verblijven zodat zij hun recht op eerbiediging van het gezinsleven alhier kunnen handhaven.

De eerste verzoekende partij wees in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin zij de mogelijkheid had om alle elementen naar voor te brengen die haar verhinderen terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, verder niet op de aanwezigheid van familieleden van haar partner in België. Er blijkt in deze situatie niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee specifiek rekening diende te houden. Er kan niet van de verwerende partij worden verwacht dat zij specifiek rekening houdt met elementen die door de verzoekende partijen zelf niet worden beschouwd als elementen die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Op geen enkele wijze blijkt dat er tussen de verzoekende partijen en de familieleden van hun partner respectievelijk vader in België, dan sprake zou zijn van bijzondere elementen van afhankelijkheid. Een beschermenswaardig familieleven ligt niet voor, zodat ook op dit vlak geen verdere belangenafweging is vereist.

De verzoekende partijen wijzen nog op een sociaal netwerk in België, waarvoor zij enkele getuigenissen voorleggen. Er blijkt evenwel niet dat de eerste verzoekende partij zelf het bestaan van een sociaal netwerk of deze stukken aanbracht in het kader van haar verblijfsaanvraag, waardoor ook hier niet kan worden vastgesteld dat hiermee specifiek rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het EHRM oordeelde verder in het arrest Nyanzi/Verenigd Koninkrijk van 8 April 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. De eerste verzoekende partij – die er gelet op haar precare verblijfssituatie niet van onwetend kon zijn dat het uitbouwen van een privéleven in dit land evenzeer precair was – overtuigt geenszins dat haar concrete zaak getuigt van de vereiste uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. De loutere voorlegging van stukken waaruit blijkt dat zij hier sociale contacten heeft opgebouwd, volstaat hiervoor geenszins.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partijen laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.6. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat de Raad ook niet toe te concluderen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat de bestreden beslissing in strijd met het proportionaliteitsbeginsel is genomen.

2.7. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat ten slotte niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partijen toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. I.CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS